

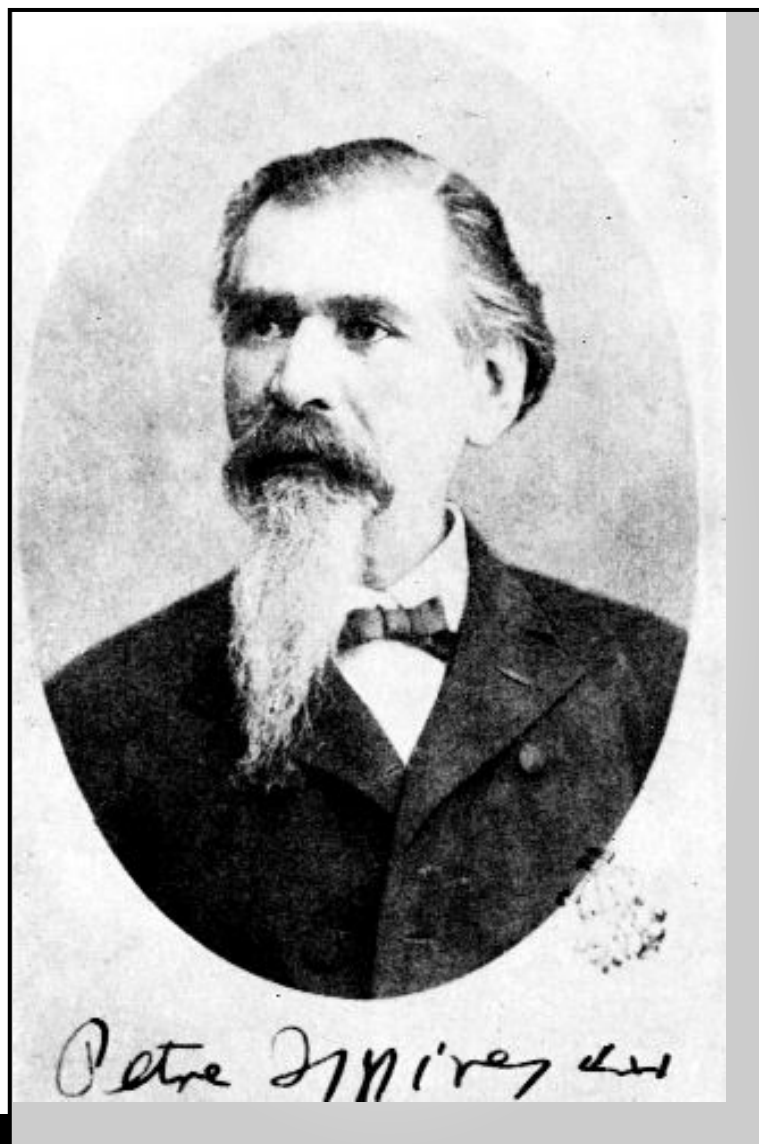
PETRE ISPIRESCU
SNOAVE ȘI BASME

ANDREAS PRINT

Portretul lui PETRE ISPIRESCU (1830 – 1887) cu semnătură originală.
Biblioteca Academiei Române (Cabinetul de stampe).

Petre Ispirescu

SNOAVE ȘI BASME

Snoave sau povești populare ❖ Basme păgânești

Ediție îngrijită de **Laura Ivona Dumitru**

Coperta și ilustrațiile **Vasile Olac**

ANDREAS PRINT

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ISPIRESCU, PETRE

Snoave și Basme / Petre Ispirescu - București:
Andreas, 2013

ISBN 978-606-8271-39-2

DIFUZOR EXCLUSIV:
AGENȚIA DE DIFUZARE DE CARTE
IVO PRINT

Petru Maior 32, sector 1, București

Tel./Fax: 021.222.07.67

E-mail: ivo_print@yahoo.com

Site: www.editura-andreas.ro

© Editura **ANDREAS** PRINT, București, 2016

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate editurii. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a **Editurii Andreas**.

Editor: Gheorghe DUMITRU

Redactare: Laura-Ivona DUMITRU

Bun de tipar: 12.04.2013

Coli tipar: 12

Format: Z₆ (16/54x84 cm)

CUPRINS

Cuvânt înainte / 7

BASME sau POVEȘTI POPULARE / 9

Lupul pârcălab / 9

Ieftin și scump / 12

Scrie, logofete, scrie! / 14

Vulpea firoascoasă / 16

Bucatele afumate / 19

Varză roșie / 22

Mare zăpăceală / 24

Multe meșteșuguri nu folosesc totdeauna / 27

Copilul cel isteț / 30

Popa, călugărul și turcul / 37

Cum cugetă sasul / 40

Mierloiul și scatiul / 42

Copilul și șarpele / 45

(Trei snoave) / 48

BASME PĂGĂNEȘTI (Din poveștile unchișului sfântos) / 55

Mărul discordiei / 55

Grădina Esperidelor / 64

Hercule / 67

Prometeu / 115

Midas / 130

Labirint și firul Ariadnei / 139

Chimera (Himera) / 144

DIN PERIODICE / 149

Pânza Penelopei / 149

Nodul Gordian / 153

Capul Meduzei / 157

Pegas / 161

Muzele / 163

Sabia lui Damocles. Urechea lui Dionisie / 165

Glosar / 171

Zei romani și corespondenții lor în mitologia greacă / 177

Repere biobibliografice / 179

Cuvânt înainte

Fără îndoială că în întreaga operă a lui Petre Ispirescu, cele mai valoroase rămân *Basmele*, prin complexitatea și autenticitatea lor populară, și este pe deplin meritată considerația conform căreia reprezintă *cea mai frumoasă colecție de basme populare românești*.

Totuși, pe lângă acestea, iscusitul culegător a mai adăugat și alte bijuterii: „Snoave sau povești populare”, reușite prin naturalețea cu care sunt reproduse, prin păstrarea caracterului pur folcloric, dar și moralizator, căci ele sunt însoțite de comentarii din care reiese și intenția pedagogică.

Un alt volum de referință în opera „culegătorului-tipograf”, așa cum cu modestie se considera, este cel intitulat „Din poveștile unchiușului sfântos”, care include și „Basme păgânești”, unde sunt repovestite, într-o manieră simplă, mituri și legende istorice, fragmente din mitologia greacă, de un real folos în a lămuri asupra unor personaje și întâmplări din mitologie. „Știam că, înfățișate sub această formă nouă și ade-

menitoare, miturile religiunii anticilor elini vor deveni pentru poporul nostru o învățătură folositoare și înlesnită, pe care cărturarii o dobândesc cu anevoință numai prin studii îndelungate și greoaie”, scria Al.I. Odobescu în Prefața la acest volum.

Cărțile lui Ispirescu se află în permanență pe rafturile librăriilor și ale bibliotecilor publice, dar și personale, cele adunate în paginile lor cu atâta migală, dar și cu măiestrie, având o reală valoare documentară, garantând păstrarea unor capodopere ale înțelepciunii populare românești.

Laura Ivona Dumitru

Lupul pârclab

Era iarnă. Pământul se acoperise de zăpadă. Se zicea că ninsoarea ce căzuse era de patru palme domnești. Era una din iernele cele mai grele. Lupul, flămând, ieșise din pădure și ținea poteca. Mergând pe cărare, se întâlnește cu un *asin*. Vederea pradei sale atât îi ațâțase pofta de mâncare, încât îi lăsa gura apă; mai cu seamă că nu-i știa de rost de vro trei zile.

– Stai să te mănânc, blestematule, că încă sunt lihnit de foame.

– Ce mai treabă; parcă altceva mai bun n-ai de făcut, răspunse asinul. Că o să mă mănânci, știu; ești bun de una ca aceasta. Dară ce o să alegi din mine, un biect dobitoc slab, prăpădit de boală și osteneală? Deocamdată îți vei momi foamea, dară pe mâine?

– Bun e Dumnezeu. Dacă mâine nu voi da peste vreun vânat, găsesc eu poimăine, și de foame nu mă lasă el să mor.

– Așa este. Însă nu este mai bine să ai în toate zilele cu ce să-ți umpli *bărdăhanul*, și fără să muncești?

– Ba da, se grăbi lupul a răspunde; însă eu nu știu alt meșteșug decât pe acela ce l-am învățat...

– Eu cunosc un altul. Și dacă vei binevoi, n-ai decât să mă ascuți și te încredințez că vei scăpa de lipsă și de foame. Aș fi voit să mă folosesc eu de ceea ce am să-ți spui; dară eu nu știu de ce toate dobitoacele râd de mine. Și dacă urechile îmi sunt lungi, alte animale au *coade* lungi, boturi lungi, coarne, și cu toate astea ele nu sunt așa de râs ca mine.

– Ia lasă astea și dă mai iute de spune, că n-am timp de pierdut.

– Ascultă. *Pârcălabul* din satul nostru a murit; toți sătenii ar voi să fie pârcălabi, și din aceasta tot satul este învrăjbit. Mai bucuros ar alege pe un străin decât pe unul din ei. Și, ca să-și împlinească dorința, mă trimise pe mine să aduc pe oricine voi întâlni. Dumnezeu mi te scoase în cale și eu te povățuiesc să nu mai întârzi și să vii cu mine.

– Și ce bine poate să-mi aducă aceasta? întrebă lupul; tu îmi ziseși că voi scăpa de neajunsul foamei.

– Tocmai aceasta. *Pârcălabul*, după cum se știe, este capul satului. Oițele, mielușeii, găinile, purceii, toți sunt subț ascultarea lui. Pe fiecare zi vei putea alege câte una pentru prânzul d-tale, fiindcă *pârcălabul* nu este el așa degeaba *pârcălab*.

– Dacă este așa, te ascult, *aidi* să mergem.

Și porniră amândoi spre sat; asinul înainte și lupul după dânsul; asinul se tot uita înapoi și lărgea pasul; lupul, plin de bucurie, cu mațele chiorânde și mândru, îl ținea de scurt și mergea aproape de măgar, spre a nu scăpa din ghiare un așa chilipir.

